

POSTANOWIENIE

Dnia 15 marca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Małarski

na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.),
po rozpoznaniu w dniu 15 marca 2018r.,
sprawy **R.B.D. i Z.A.M.**
uniewinnionych od popełnienia zarzucanych im czynów z art. 212 § 2 k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez pełnomocnika
oskarżycielki prywatnej E.R.
od wyroku Sądu Okręgowego W. – P. w W.
z dnia 13 września 2017r., sygn. akt VI Ka (...),
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego
w N.D.M.
z dnia 13 października 2016r., sygn. akt II K (...),

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć oskarżycielkę prywatną kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy W – P. w W., wyrokiem z 13 września 2017 r., utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w N.D.M. z 13 października 2016 r., którym R.D. i Z.M. uniewinnieni zostali od zarzutu popełnienia czynu z art. 212 § 2 k.k.

Kasację od orzeczenia Sądu odwoławczego wniósł pełnomocnik oskarżycielki prywatnej. Skarżący podniósł: 1) rażące naruszenie prawa procesowego, to jest art. 7 k.p.k., przez dokonanie sprzecznej z zasadami logiki i doświadczenia życiowego oceny materiału, co doprowadziło do stwierdzenia, że

oskarżeni nie wypełnili znamion czynu zabronionego z art. 212 § 2 k.k., oraz 2) rażące naruszenie art. 213 § 2 k.k. przez jego błędną interpretację i zastosowanie kontratypu, o którym mowa w tym przepisie, podczas gdy - wbrew wymogom płynącym z powołanego artykułu – należało przyjąć, że rozpowszechniane informacje były nieprawdziwe. W konsekwencji skarżący wniósł o uchylenie całości orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu W – P. w W.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja pełnomocnika oskarżycielki prywatnej okazała się bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Procedujący Sąd odwoławczy, utrzymując w mocy pierwszoinstancyjny wyrok, zaaprobował poczynione przez ten Sąd *a quo* ustalenia faktyczne. Oznaczało to, że zarzut rażącego naruszenia art. 7 k.p.k. wniesiony został wbrew treści art. 519 k.p.k., co sprawiło, że znalazł się on na granicy niedopuszczalności. W świetle bowiem powołanego przepisu zaskarżeniu kasacją podlegają tylko prawomocne orzeczenia sądu odwoławczego. Resumując, skoro Sąd Okręgowy nie dokonywał własnych ustaleń faktycznych, to siłą rzeczy nie mógł w żaden sposób naruszyć zasady swobodnej oceny dowodów. Wobec powyższego przedmiotowy zarzut był w stopniu oczywistym nietrafny.

Bezzasadny w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k. okazał się również drugi zarzut kasacji. Niewątpliwie do zastosowania kontratypu z art. 213 § 2 pkt 2 k.k. konieczne było ustalenie, że zarzut podnoszony publicznie był prawdziwy. Sąd Rejonowy sprostą temu ustawowemu wymogowi i podał dobitnie, że „wszystkie okoliczności dotyczące postępowania pokrzywdzonej, które mogą ją poniżyć w opinii publicznej, podane w ich wpisach, są prawdziwe”. Oskarżeni niewątpliwie mieli tego pełną świadomość (str. 8). Sąd Okręgowy potwierdził trafność dokonanych w tej mierze ustaleń, a one pozwoliły wywód przedstawiony przez pełnomocnika, jakoby Sądy przyjęły, iż rozgłaszany publicznie zarzut był nieprawdziwy, uznać za nierzetelny. To stanowisko strony skarżącej, że ani Sąd Rejonowy, ani Sąd Okręgowy nie dokonały prawidłowej wykładni art. 213 § 2 k.k., okazało się zatem ewidentnie chybione.

Wobec powyższego Sąd Najwyższy oddalił kasację w trybie art. 535 § 3 k.p.k., a kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne obciążył oskarżyciela prywatnego – E. R. (art. 636 § 1 i § 3 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.).

a.ł